

ΑΝΤΙ-ΘΕΣΕΙΣ

Οι νέοι εθνικόφρονες

ΓΡΑΦΕΙΟ

**Κώστας
Καρακώστας**

Ενα από τα σημαντικότερα ιδεολογήματα της εγχώριας μετεμφυλιακής καεκτικής δημοκρατίας και της απριλιανής δικτατορίας που ακολούθησε ήταν η άποψη ότι μόνον η παράταξη των εθνικοφρόνων ενσάρκωνε και εξέφραζε το έθνος και τα ιδανικά του. Η Αριστερά θεωρούνταν μιάσμα, ξενοκίνητη και εκτός του εθνικού κορμού. Ακόμα και τα κεντρώα κόμματα εγκυλούνταν για

συνοδοιοπορία με την αντεθνική Αριστερά. Η οικειοποίηση του έθνους από την εθνικόφρονα παράταξη αποσκοπούσε, βέβαια, στη νομιμοποίηση της κυριαρχίας της και στον πολιτικό αλλά και τον υλικό και σωματικό εξοβελισμό της Αριστεράς. Το ιδεολόγημα αυτό κυριάρχησε για δεκαετίες και οι συνέπειές του ήταν οδυνηρές για την Αριστερά και για τη χώρα. Μόνο μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας το 1974 ο πολιτικός αντίπαλος έπαψε να θεωρείται εχθρός και προδότης του έθνους και η διαφωνία ήταν νόμιμη και θεμιτή.

Την εποχή της κρίσης, όμως, τα πράγματα άλλαξαν. Η παραλογισμένη κοινωνία άκουγε ό,τι ήταν πιο ηχηρό, καταγγελτικό και ανορθολογικό. Οι τότε κυβερνώντες, αλλά και όποιοι είχαν μια πιο ψυχραιμία και ορθολογική άποψη, λοιδορούνταν ως ξενόδοιοι, γερμανοσοβιετιστές και «μερκελιστές». Εκτός από τους ψευδοεθνικούς ακροδεξιούς λαϊκιστές, πολλά στελέχη του τότε αντιπολιτευόμενου ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποιούσαν με ευκολία τέτοιους χαρακτηρισμούς. Ο αντιπολιτευτικός αυτός λόγος όχι μόνο κληροδοτήθηκε στο υβριδικό κυβερνητικό σχήμα των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, αλλά είναι πλέον συστατικό στοιχείο της προσπάθειας για την ιδεολογική του κυριαρχία και την απονομιμοποίηση των αντιπάλων του. Η κυβέρνηση καταγγέλλει διαρκώς ως όργανο των ξένων δανειστών οποιονδήποτε έχει μια άλλη αντίληψη για την, ούτως ή άλλως, ασαφή πολιτική της. Πολλά στελέχη της, δε, μιλούν ευθέως για την ύπαρξη πέμπτης φάλαγγας και για προδότες του εθνικού αγώνα.

Η περίεργη, αλλά επιτήδεια «αριστεροακροδεξιά» συμμαχία οικειοποιείται τώρα το έθνος

Η κυβέρνηση εφαρμόζει πλήρως, τουλάχιστον επικοινωνιακά ακόμα, το θεωρητικό σχήμα του γνωστού ναζιστή συνταγματολόγου και πολιτικού φιλοσόφου Καρλ Σμιτ «εχθρός/φίλος». Οποιοσ δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας και πρέπει να εξοντωθεί πολιτικά και ηθικά διά του στιγματισμού του. Αλλωστε από τις ευρωεκλογές ακόμα το κυρίαρχο σύνθημα ήταν το «ή εμείς ή αυτοί». Τα δύο κυβερνητικά κόμματα, τα οποία αντιδρούσαν λυσσαλέα εναντίον οποιουδήποτε μέτρου των προηγούμενων, τώρα θεωρούν πλέον, όπως παλιά οι εθνικόφρονες, ότι μόνον αυτά ενσάρκωνουν το έθνος και τα συμφέροντά του. Η περίεργη, αλλά επιτήδεια «αριστεροακροδεξιά» συμμαχία οικειοποιείται τώρα το έθνος. Η κυνική και ιδιοτελής αναπαραγωγή αυτής της νέου τύπου εθνικοφροσύνης είναι απαράδεκτη και ντροπιαστική για την Αριστερά, που διώχθηκε στο παρελθόν ως «αντεθνικός δρώσα». Στους τωρινούς δύσκολους καιρούς έπρεπε, τουλάχιστον, να παραμείνει η ηθική στην πολιτική διαπάλη.

*Νομικός - κριτικός βιβλίου